



EXCELSIOR 2008

Revista elevilor
Colegiului Richard Wurmbrand
Iasi

Școala e în inima mea

Gânduri despre Colegiul „Richard Wurmbrand”

Simona Nistor, absolventă , promoția 2004

Experiența anilor de școală este unică pentru fiecare în parte. Am studiat la Colegiul „Richard Wurmbrand” timp de opt ani, cursurile gimnaziale și cele liceale. Acum studiez Sociologia în cadrul Universității „Al. I. Cuza” din Iași. Îmi amintesc cu nostalgie emoțiile și elanul ce-mi umplea sufletul la sfârșitul clasei a XII-a. Aveam vise mari și idealuri intransigente. Așa fusesem formată de către profesorii mei, acei oameni care cu adevărat au pus suflet în munca lor și s-au dăruit ca modele de oameni integri, onești, deschiși la a se ajusta nevoilor elevilor lor și interesați de devenirea completă a celor pe care îi modelau.

Imaginea acestor oameni demni, dedicați și profesioniști mi-a inspirat fiecare zi de cursuri și m-a vegheat la fiecare examen. Mi-a dat curaj să trec peste dezamăgirile crunte din partea profesorilor de la facultate pe care ajunsesem să-i îndrăgesc și din partea sistemului de învățământ. Tiparul de relații și deschiderea în comunicare pe care le deprinsesem din gimnaziu și din liceu m-au urmărit la fiecare seminar, la fiecare dezbateră, în relațiile cu profesorii. Prima mea descoperire din primul semestru de facultate a fost aceea că numai eu îi vedeam pe dascălii noștri ca fiind partenerii noștri în procesul cunoașterii, nu dușmanii noștri. Ceilalți colegi manifestau o atitudine pe care atunci o catalogasem „comunistă”: încercau în mod constant să-i înșele la examene și întrețineau o ruptură mentală irevocabilă între catedră și clasă. De unde venea această diferență, mi-a fost întotdeauna limpede: influența occidentală, americană și, în general, internațională asupra educației de la Colegiu a izbutit să frângă în mine pârgurile moștenirii din trecutul educațional comunist al românilor. Văzusem și altceva. Trăisem și altceva. Nu era meritul meu, dar mă bucuram din plin de binecuvântare. Văzusem oameni. În timp ce pe coridoarele și în sălile facultății umblau „bărbați și femei fără piept” (C. S. Lewis, Desființarea omului). Minți luminate cu vieți în paragină. Fără valori și fără credință. Cu biblioteci înghesuite în creiere gigante. Cu un hău în dreptul inimii.



Bineînțeles, au existat și excepții. Am întâlnit și în mediul universitar oameni care m-au inspirat și m-au motivat. Câțiva. Nebătători la ochi. Prea puțini. Profesoara de pedagogie, un profesor de istoria filozofiei, un profesor de etnologie, profesoara de sociologie juridică și probațiune. Nu și profesoara de etică sau de sociologia familiei, din păcate. Ca să nu vorbim de profesorii de sisteme și ideologii politice. Disperat de puțini, având în vedere nevoia stringentă de modele, de caracter și de orientare.

Prețuiesc Colegiul „Richard Wurmbrand” și pe cei care lucrează acolo, mai ales pentru moștenirea spirituală pe care am primit-o prin formarea mea ca om. La Colegiu, am întâlnit oameni unul și unul, aleși „pe sprânceană”. O concentrație mare de calitate umană pe metru pătrat. Motivația și inspirația fuseseră pentru mine perpetue, nu răzlețe, ca în facultate. Poate că și vârsta și-a spus cuvântul, acea vârstă a setei de inspirație și de viață.

În orice caz, îmi amintesc foarte limpede de fiecare amprentă pusă pe sufletul meu în gimnaziu și în liceu și nu pot spune la fel despre facultate. În liceu știam despre fiecare profesor câte ceva personal și îi respectam pentru vulnerabilitate și pentru deciziile pe care le luau în acele circumstanțe grele. Doamna Hatescu era pentru noi un exemplu de credincioșie în tot ce făcea. Domnul Vulcănescu ne stârnea creativitatea și ne scotea din lentoarea firească a minții noastre mici. Aici diriginții chiar erau „diriginți”, vorbeau în viața elevilor cu adevărat, scoteau la iveală diamantul din noroi. Și exemplele continuă pentru *fiecare* dascăl.

Dincolo de aspectele academice, a fi elev la Colegiu a fost pentru mine un stil de viață. Aparțin acolo, cumva. Sunt impregnată cu atmosfera de acolo, cu esența fiecărei relații și experiențe de acolo. Sigur, este o experiență subiectivă. Cu siguranță, nu totul a fost perfect. Dar, cu înțelepciunea câștigată prin facultate, înțeleg că pe termen lung ceea ce contează cu adevărat este moștenirea spirituală și sufletească care rămâne în urma unei experiențe de școală. Ceea ce s-a format în mine. Cât și ce am vrut să „îngurgitez” în suflet, mai degrabă decât în minte. Fiecare cuvânt bun, fiecare discuție de la suflet la suflet.

Îi sunt foarte recunoscătoare lui Dumnezeu—acum, mai mult decât am fost când am absolvit și am plecat de la Colegiu—pentru că mi-a dăruit această formare într-o perioadă vulnerabilă în viața fiecărui om. Nu a fost ceva de apucat. A fost ceea ce avea Dumnezeu mai bun pentru mine atunci.

Liceul . .

Roxana Cazacu, absolventă , promoția 2004

Aruncând o scurtă privire în urmă cu ceva ani îmi amintesc de temele de la romană, de cele de la engleză și tot convoiul de teme pentru care trebuia să se documentăm , să mai lucrăm în echipe, să citim cărțile și să le dăm să circule la toată lumea, că nu se puteau bloca



Un colectiv colorat, constituit din temperamente vrute și nevrute, fiecare cu rolul său unic de a face atmosferă în clasă : se organizau ieșiri la cafele, la cinema, chiar la cumpărături, în schimb când a venit vremea bacalaureatului lumea a devenit conștiincioasă într-un mod bizar: se ieșea ca mai înainte, dar se și învăța ca niciodată, mai ales când ne întâlneam începeam a ne explica tot felul de chestii pe care cineva le-a înțeles mai bine ca altcineva... Am fost un colectiv pestriț, dar unit. Am avut legături de prietenie în timpul liceului cu unii colegi; de o parte am

Excelsior - 2008

Început să mă apropiu după terminarea liceului. Legăturile din liceu există chiar și acum! Țin legătura cu mai mult de o jumătate de clasă, iar cu un sfert sunt de-a dreptul apropiată. Deci liceul e ca un stagiu în care se leagă prietenii cele mai trainice, deoarece e ciclul în care se petrece cel mai mult timp cu colegii având mai multe șanse de a-i cunoaște și sedimenta o prietenie.

Liceul a fost unul din cele mai frumoase timpuri la care mai toate absolventele ne gândim cu regret. . . . la toate întâmplările și gafele făcute într-o clasă de fete, toate discuțiile „filozofice” în drum spre poarta școlii sau chiar în timpul școlii prin bilețele. . . toate au avut rostul lor pentru a ne forma și pentru a stârni melancolii. . . . liceul. .

Alte țări, alte școli..

Povestea mea. . .

Mariana Smolenski, clasa a 9-a A

Republica Moldova. Da, locul acesta o să îmi rămână în inimă toată viața. Acolo am petrecut copilăria, și ceea ce o să povestesc în continuare este realitate, este o altă parte a vieții mele. Școala a fost una dintre cele mai frumoase amintiri. Acum însă învăț în Iași, la un liceu la care alții doar visează. Am făcut nouă ani la liceul Teoretic "Vasile Alecsandri" din orașul Calarasi. Am fost cea mai bună clasă și cel mai unit colectiv. Cu toate acestea însă, viața mea ca elevă a fost diferită față de cea de aici. Orele începeau la ora 8 în fiecare zi, desigur fără sâmbătă și duminică, două zile în săptămână aveam 7 ore și trei zile 6 ore. Durata unei ore era de 45 de minute și fiecare pauză era de 10 minute. Liceul e format din 4 nivele și la fiecare oră trebuia să mergem în clase diferite. Aveam laboratoare de: informatică, chimie, fizică, biologie. Pentru ora de sport mergeam mereu la "Stadionul Național", cel mai mare stadion din oraș. Cu siguranța făceam și activități care nu țineau



neapărat de învățatură, de exemplu, o dată pe săptămână se ținea Concursul de dans, care avea loc în fiecare vineri. Activitățile extrascolare la care am participat și eu au fost: corul - am fost și am rămas pe locul 1 în Republica Moldova; cercul de „maini dibace”: făceam diferite chestii pentru amenajarea salilor la sărbători. etc. Excursiile cu siguranța nu au lipsit nici ele. Am fost împreună cu clasa mea tot în Moldova și am vizitat "Orheiul Vechi"

unde, la o înălțime de vreo 500 m, am ajuns să vedem "Talpa Maicii Domnului", sau tot acolo o fașie de 1 km de săpături subterane ca niște peșteri în care erau multe obiecte pastrate de sute de ani. S-au organizat excursii chiar cu clasa noastră pentru a vizita România. Am făcut 9 ani de școală în acel liceu, acolo mi-am petrecut anii copilăriei" 1-4 după aia 1-9 și spun că am făcut 9 ani pentru că în Moldova anii de liceu încep din clasa a-X-a, și eu am susținut examenele de capacitate în clasa a-IX-a. A fost un soc pentru mine când părinții mei mi-au spus la începutul verii că deja au depus actele la un liceu creștin și că eu nu voi mai învăța în Moldova; a fost cea mai grea lovitură pe care am putut să o primesc. Nu-mi puteam imagina viața mea fără domniile profesori, fără colegii cu care am fost

Excelsior - 2008

atatia ani impreuna, fara familie. etc. Le ziceam parintilor ca o sa ii urasc pentru ce imi fac. Prin luna iulie, parintii mei au primit raspuns ca am fost acceptata la CRW, liceul la care invat in prezent. Cu toate astea, la 1 septembrie am fost la deschiderea sezonului scolar la liceul la care invatasem (in Moldova toate scolile incep pe 1 septembrie si se incheie pe 31 mai). Bineinteles, cu lacrimi in ochi am plecat de acolo si am ajuns aici, unde ma aflu in clipa de fata. Scoala la care invat acum ma ajuta sa ma formez mai bine decat m-ar fi putut ajuta orice alta scoala. E o scoala de vis, si este o binecuvantare pentru mine sa am acesti domni profesori minunati. Liceul din Iasi este pentru mine o a doua casa unde ma simt bine. Aici am gasit oameni care m-au sprijinit si care au fost alaturi de mine cand nu mi-a fost foarte usor. Am gasit persoane de incredere. Aici am invatat multe lucruri. Aici ma formez ca un om de caracter. Aici invat sa nu imi irosesc timpul. Aici este tot ce mi-as putea dori de la o scoala. Aici invat sa imi pretuiesc cel mai important lucru: viata, si nu in ultimul rand sa il iubesc pe Cel ce mi-a daruit-o.

„Yesterday was the past, tomorrow will be the future, but today is a gift, that's why we call it PRESENT. . . !!!”



Școala în Marea Britanie

Mitrofan Marius, clasa a 11-a A

Scolile independente (private) din Marea Britanie sunt renumite in intreaga lume pentru conditiile excelente pe care le ofera. Exista o mare varietate de scoli in Anglia, Tara Galilor, Scotia si Irlanda de Nord,

care accepta elevi incepand cu prima varsta scolara (5 ani) si pana la 18 ani. Dupa ce a trecut prin sistemul scolar privat din Marea Britanie, un copil nu numai ca va fi beneficiat de una dintre cele mai bune experiente educationale din lume, dar va fi si un bun vorbitor de limba engleza.

Este evident ca avem multe de invatat de la britanici din punct de vedere al sistemului educational care, desi pare simplist, se dovedeste a fi incredibil de eficient in a-si pregati elevii in diferite domenii de activitate. Eficienta in pregatirea academica duce inevitabil la o performanta remarcabila a tanarului proaspat angajat, iar acest lucru este vizibil in mod deosebit in domenii precum stiinta, economia, cercetarea etc.

Simplitatea sistemului educational consta in condensarea materiilor de studiu astfel incat elevii isi concentreaza atentia asupra unor informatii mai concise pe care ajung sa le stapaneasca foarte bine. Aceste cunostinte sunt folosite apoi in mod constant ca baza pentru noi materii de studiu. Teoretic vorbind, aceasta modalitate este prezenta si in sistemul romanesc, insa practic, exista un surplus de informatii fie partial nefolositoare, fie in totalitate irelevante pe care se pune accent, stresand elevul care ajunge, intr-un final, dezorientat, nestiind pe ce materii sa insiste. Posibilele talente sunt sugrumate, nemaiputand rodi intr-un anumit domeniu.

Personal, cred ca aceasta este principala diferenta intre sistemul nostru

educational si cel britanic, occidental in general. Este insa mai mult decat o simpla deosebire, este problema principala in sistemul educational romanesc si este mostenirea noastra din partea unui regim comunist, si in general, dovada unei influente sovietice puternice.

Ceea ce trebuie sa apara urgent in scolile noastre este motivatia pentru invatatura fara de care se va ajunge la stadiul in care liceele vor trimite in lume oameni total nepregatiti, care nu au fost stimulati in timpul scolii. Trist este ca am ajuns deja aici iar motivul este incapacitatea noastra de a lasa in urma un sistem depasit si ineficient.

Experienta mea in sistemul britanic de invatamant a fost una interesanta deoarece am avut ocazia sa invat intr-un cadru, cum spuneam, favorabil pentru elevi, nefiind stresat de teste, teze sau note, ceea ce mi-a permis sa ma concentrez pe diverse domenii ce ma pasionau. Din acest punct de vedere, pot spune ca scoala occidentala se ridica cu mult peste cea a Europei rasaritene, insa nici in Marea Britanie nu lipsesc problemele dintre elevi. Am trait acolo experiente neplacute cu asa numiti "bully" care creau probleme in scoala legandu-se de elevii mai timizi. In afara de de faptul ca eram o fire mai timida, aveam si nenorocul de a fi roman, fapt care ii deranja foarte tare pe cativa dintre britanici, deoarece adesea obtineam rezultate mai bune decat ei, chiar si la ora de engleza, limba lor materna. Ura lor fata de mine, ca strain, se manifesta de cele mai multe ori doar verbal, dar nu era iesit din comun sa mai primesc bataie, pentru simplul fapt ca eram roman.

Sistemul educational in Occident este intra-devar o pricina de lauda si un lucru cu care se mandresc strainii. Chiar daca, in cadrul acestor scoli exista probleme ce tin de relatiile interumane, pot spune ca, prin tehnici de predare si alte mijloace specifice, vor reusi si in viitor sa pregateasca fiecare elev, in asa fel incat toata lumea sa-si foloseasca potentialul in totalitate.

Familia ... din școală , familia de acasă



Ani de liceu

Loredana Teodor, clasa a 11-a A

2005 : Clasa IX-a...Nu ne cunoasteam toti...eram multi veniti de la alte scoli, de la tara sau de la oras. Primele zile au fost cam stanjenitoare pentru multi dintre noi, nu stiam cum sa ne comportam, cum sa vorbim cu ceilalti. Incepusem sa facem cunostinta si sa ne prezentam. In cetul cu incetul, aflasem despre fiecare cate ceva, ne cunoasteam din ce in ce mai bine. Primul an de liceu a fost poate putin mai greu, sa ne obisnuim unii cu altii, sa ne intelegem mai ales...pentru ca existau diferente intre opinii si puncte de vedere. Dar, comunicarea ne-a ajutat, si un an mai tarziu. In clasa a X-a, a fost altfel. Lucrurile au inceput sa se schimbe, trecuse deja un an si ne cunoasteam cat de cat, fiecare venind din vacanta mare mai schimbati, cu idei noi. Incepusem sa abandonam acel comportament copilaresc, incepusem sa devenim mai maturi. In ciuda micilor conflicte pe care le-am avut, le-am trecut toti cu bine si am ramas prieteni, avand sentimentul ca ne vom intelege tot timpul si c avom fi o clasa unita. Asta se datoreaza probabil si doamnei diriginte care este o

femeie si un profesor extraordinar, care ne intelege si ne ajuta, care pentru noi este un exemplu. Chiar daca s-a spus despre clasa noastra ca suntem elevi mai obraznici sau ca facem anumite lucruri, probabil nu ne cunosc suficient unele persoane care afirma asta. Poate am chiulit sau am facut anumite lucruri dar nu s-a intamplat des.

Am iesit de atatea ori cu doamna diriginta, avem atatea amintiri placute impreuna! Timpul trece si mai avem un an, care si acesta se scurge usor si ne vom desparti. Deja ma cuprinde melancolia cand ma gandesc la acest lucru, ca vom merge fiecare pe drumul nostru si poate multi nu ne vom mai intalni vreodata. Am evoluat din clasa a IX-a si pana acum (speram, in bine...), am devenit maturi, fiecare in felul lui. Incotro ne vom indrepta? Poate este o intrebare fara un raspuns cert acum. Mai avem un an pe care sa-l petrecem invatand impreuna si afland inca lucruri noi.

Familia- paradigmă traditională sau modernă?

Delia Aruștei, clasa a 12-a B

De-a lungul secolelor, termenul de familie a facut referire la acelasi manunchi de suflete incheigate: tata-mama-frati-surori-bunici, inasa statutul acestei "celule" sociale s-a metamorfozat pana intr-acolo, incat familia a ajuns sa fie (in cazul extremei fericite) cercul de prieteni sau rețeaua de jocuri sau messenger-istii.

Dar sa re-scriem povestea "familiei", "de la origini si pana in prezent": A fost odata ca niciodata un Imparat divin care a creat o imparatie cu cel puțin "noua mari si noua tari", cu cea mai frumoasa gradina zoologica si botanica, ambele coexistand in acelasi habitat. Tot aici a plasat si prima familie: sotul si tatal-Adam si sotia si mama-Eva, ambii parinti ai copiilor Cain si Abel. Numai ca o data cu intrarea pacatului in lume, paradigma familiei perfecte s-a destramat si de atunci si pana astazi, fiecare fiinta umana trece prin probe initiatice, pentru a-si demonstra siesi si celorlalti calitatea de fiu/fiica ascultator/ascultatoare, parinte bun, sot/sotie bun/buna.

Atunci cand ma gandesc la familie si la ce inseamna ea pentru mine, reverbereaza in mintea mea proverbul romanesc: "Nicaieri nu-i mai bine ca acasa", deci in familie, care trebuie sa devina pentru fiecare dintre noi un "centrum mundi" si un punct de referinta in evolutia noastra.

In literatura noastra, un model de familie poate fi, pana la un punct, cea a lui Ghita din nuvela "Moara cu noroc" de Ioan Slavici: aceasta isi duce un trai modest, inasa lipsit de griji pana in momentul cand familia se muta la moara "cu noroc" pentru o situatie sociala si financiara mai buna. Astfel inima lui Ghita este deplasata de la interesul intrinsec al grijii de cei dragi, ca un adevarat "pater familias", la dorinta patimasa de inavutire, care va duce in final la ruina familia: din



cauza ca sotul se implica in afaceri necurate cu Lica Samadaul (seful porcarilor), acesta se indeparteaza treptat de familie, riscand nu numai pierderea ei, dar a sufletului sau. Astfel, din cauza presiunii exercitate de "colegul de afaceri", Ghita se compromite moral, se comporta distant fata de sotie, fata de care isi pierde respectul si increderea (mai ales cand o surprinde pe aceasta cu Lica), comite sperjur si mai presus de toate descalifica o familie de la statutul de "fericita" caci, asa cum spune batrana la inceputul nuvelei, "linistea colibei tale te face fericit".

In afara de dorinta de imbogatire, alti factori care pot altera familia sunt: lipsa de implicare personala, activitati extra-familiale suprasolicitante, timpul de lucru prelungit la serviciu, insa familia, daca e bine inchegata si ancorata in dragostea "agape" si "fileo", atunci va supravietui oricarei furtuni.

Reteta unei familii fericite? Cu totii cautam formula magica, si personal cred ca am gasit raspunsul la aceasta intrebare: "Iubeste-l pe Domnul Dumnezeu tau din toata inima ta, din tot sufletul tau si cu toata puterea ta si pe aproapele tau ca pe tine insuti". "Aproapele" meu cel mai apropiat este tocmai familia, si de aceea cred ca trebuie sa ne intoarcem la origine si sa vedem ce a intentionat Dumnezeu pentru noi: o relatie de dragoste inscrisa in formula versetului din Efeseni 5: 21 "supuneti-va unii altora in frica lui Hristos", caci "cel ce se inalta va fi smerit si cel ce se smereste va fi inaltat". Sa ne aplecam deci spre ale noastre familii si sa ne aratam dragostea prin slujirea celor care ne sunt parinti, frati, surori, nepoti, matusi, unchi, bunici, si daca vreti un cadru mai largit-profesori, elevi, prieteni.

Inchei cu indemnul la unitate intre familii, caci, e fapt, Dumnezeu ne-a creat pe toti intr-o mare familie, in care sa ne iubim si sa ne slujim unii pe altii: "Ce minunat e sa fii intr-o familie/ familia sfanta a Domnului Isus/ Suntem o familie unita/ Suntem o familie Regala/Familia care iubeste/ familia Domnului Isus". Poftiti la masa de dragoste in familia voastra biologica, in familia de prieteni sau a bisericii, in familia scolii!

Neuronul melancolic



Altă matematică

Anca Profiri, clasa a 12-a B

Am încercat sa te scad, sa te-anulez din vise si din gânduri.

Te notasem cu zero si m-asteptam sa fii nul.

Dar tu. . fara sa te fi chemat, te aflai în spatiul dintre rânduri.

Erai acolo, oriunde. . si totusi. . erai nul.

Când te-am notat cu un infinit,

împarteam totul la tine

si obtineam zerouri limitate. Iar când m-am împartit

si eu. . n-a mai ramas nimic din mine.

Ai fost o vreme "infinit". Te cautam în toate,

nu te gaseam deloc. Când esti, când dispari si taci,

când apari, când te ascunzi. . fara reguli sau formule care poate

te-ar fi tinut sa fii "ceva". Ce faci?

Am încercat în secunde sa te masor
si o mie de ani într-o clipa s-au stins când te-am patruns,
dar zile fara numar în veacuri si milenii ma framânta, ma dor
caci tu. . iar taci. . iar te-ai ascuns.

Nu te înțeleg în matematica mea.
Ramâi cu bine. . în lumea ta. . . .

Dă-mi har. . !

Anca Profiri, clasa a 12-a B

Mi-e frica sa închid ochii în rugaciune.
Acolo-i întuneric. . acolo ma vad pe mine. .
Tu nu esti. . nu Te vad. . vad doar lume,
o framântare de imagini. . dar nu Te vad pe
Tine.



Când tac. . gândurile mii îmi zboara
Oriunde. . departe de Tine sau de Cuvânt
si ma pierd în amintiri si vise ce-n cet ma înfasoara
si adorm. . . fara Tine. Adorm cu al meu gând.

Când îți soptesc. . nu Te aud. Nu îmi vorbești?
Când tac si-astept. . nici atunci macar. .
si strig "da-mi credinta! Sa cred ca ma iubesti,
ma ierti si ma primești din nou! Da-mi har!"

Da-mi har Doamne! Iarta-ma. .
iarta-ma. . iarta-ma. . . iarta-ma. . .
da-mi har. .

Mitul androgenului

Anca Profiri, clasa a 12-a B

Atunci când androgenul fu zdrobit de pamânt,
jumătate de trup fugi spre apus, schiopatând,
jumătate de trup spre rasarit, pe brânci, plângând,
blestemate sa se caute, sa se strige-n vânt. .

Si deodata se trezira înconjurate de zeci de jumatati
care striga. . nume. . încearca sa se recunoasca
si, crezând ca s-au gasit, încep sa se lipeasca.
Dar. . vai. . între doua jumatati. . sunt inegalitati!

Si jumatatile inegale se-arunca una-n alta, în brate se strâng,
încearca, desperate, sa-si taie aripile ce nu se potrivesc
dar tot mai mult, tot mai adânc se ranesc

Excelsior - 2008



si, despartindu-se, jumatatile ciopârtite plâng. .

Jumatatile frumosului androgin arata acum
ca un pumn de tarâna îndelung framântat,
macinat. zgâriat, farâmitat, dezaripat. .
oh. . frumosul androgin. . s-a ratacit pe drum!

Si când jumatatile se regasesc
se strâng încet în brate, își unesc aripile frânte,
își soptesc . . . cuvinte. . întregind zborul într-un infinit
de clipe
si,
redevinând "androgin", se iubesc. .

Si azi vezi atâtea jumatati disperate
care se lipesc de orice ciot, fara sa gândeasca,
își smulg aripile, chinuindu-se sa iubeasca
si nu stiu sa astepte, sa se pastreze intacte. .

Nu stiu ca pe masura ce se lipesc de tot mai multe jumatati
pierd din inima ce-o aveau în androgin. .
se izbesc una-n alta, pasional, se supun unui chin
inutil si devin. . . cincimi, zecimi, sutimi de jumatati. .

Dragostea e o valiză **Anca Profiri, clasa a 12-a B**

Dragostea e o valiza
Ce o târâi dupa tine.
În orice culoare – îți vine bine
Iar pentru exceptii – îți trebuie
viza.

I-am pierdut o roata
Demult, într-o gara din sud.
Am plâns. . de era sa ud
Cu sufletul meu gara toata.

Într-un port, a fost zgâriata de
cineva
În trecere, complet neintentionat.
El, fireste, a uitat.
Dar semnul a ramas pe undeva.

Cineva a vrut s-o fure odata.
M-am speriat si am fugit
Si l-am lasat cu mânerul în mâna,
nedumerit,
Sperând sa nu-l mai vad
niciodata.



Si-am ramas singura cu valiza în brate –
Fara o roata, fara mâner, zgâriata,
Doar eu cu valiza mea colorata,
Cautând un balon la cer sa ma înalte.

Am târâit valiza dupa mine
Prin ploii si nopti, porturi si-orase,
Vazându-ma mica în lumi uriase,
Si-era albastra. . si-mi venea bine.



Taci când vorbești și vorbește când taci!

Anca Profiri, clasa a 12-a B

Când "te iubesc" devine un cliseu. . taci. . si învata sa iubesti altfel. Mai stii? Poate nu ai iubit deloc si doar ai avut impresia ca o faci. Când rugaciunile pe care le rostesti în gând se pierd printre griji si vise. . . rosteste-le cu voce tare. Striga. Poate ca te gândești la ce vor spune altii. Ei. . daca mereu te vei gândi la asta înainte de a actiona. . s-ar putea sa nu mai fii "tu", "un tu", ci "tu pe care îl doresc ceilalti". Jalnic. Revin. Striga. Daca si strigatele tale sunt

"cuvinte de lemn". . atunci taci. Taci si asculta. Taci, asculta, asteapta. Când cuvântul "Dumnezeu" este înlocuit cu "divinitate" în vocabularul tau, nu te mira ca în viata ta Dumnezeu pare un zeu absent, ignorant, surd, mut, orb. . Poate zici ca sunt niste simple cuvinte. Cuvinte si atât. Dar nu e asa. Cuvintele sunt o minimalizare a unor gânduri de o complexitate uimitoare. Daca am încetat sa mai gândim foarte mult si ne limitam doar la niste cuvinte. . asta e deja partea a doua. Când "Dumnezeu" este înlocuit de "divinitate" . . îți urez succes în asteptarea divinului. Eu îl voi cauta pe Dumnezeu.

Învata sa vorbești când taci si sa taci când vorbești. Învata sa taci înaintea lui Dumnezeu. . cauta în El sensul adevarat al cuvintelor si sadeste-ti în El gândurile. El e Cuvântul!

Marele Nimic

Anca Profiri, clasa a 12-a B

În ultimul timp am descoperit. . . Marele Nimic. Este. . o stare, un sentiment, un vis, o iluzie. . hm. . nu prea stiu. Tind sa cred ca este un mod de viata. Traiesc Marele Nimic. Sunt în clasa a 12-a si nu am chef de nimic. Emotionant. Se spune ca este din cauza vremii. . . ai o stare când de a fi, când de a nu fi. Uh. . la mine se manifesta mai mult "starea de a nu fi". Am bacul. Emotionant. Nu ma emotioneaza deloc. Încă. Marele Nimic naste o dorinta obsedanta de a fi altcineva, de a face altceva. . dar aceasta este atât de obsedanta, încât de determina sa te gândești la ea tot timpul si sa nu mai actionezi. Iar obsesia asta dupa Marele Nimic te

Înfasoare încet, tacut. . si ajunge sa îți placa. Marele Nimic naste în tine un mare nimic. Ce mare e nimicnicia asta. . Ma simt nemultumita de mine, de ceilalti, de Dumnezeu, de viata. . Iar uneori nu ma mai simt deloc. Dezamagita. . dar. . poate nu îmi doresc cu adevarat sa ma ridic din Marele Nimic si sa traiesc cu adevarat. Cineva spunea ca "Dumnezeu te ridica de multe ori din scaunul cu rotile, dar din "fotoliul tau confortabil" nu te va ridica niciodata". Hm. . m-a pus putin pe gânduri fraza asta. . Uneori îmi asez fotoliul meu confortabil în fata calculatorului. . si stau



acolo mult si bine. . si. . STAU. Alteori mi-l asez în mijlocul amintirilor si faptelor pe care le credeam iertate si uitate. . dar. . ups. . ele sunt înca acolo. Si vegetez într-o stare de revolta si dezamagire. Iar uneori ma asez în mijlocul cartilor si al temelor de desen tehnic si îmi umplu mintea cu linii si cuvinte. . doar pentru a uita de Marele Nimic. Asta sunt eu. Uneori ma simt atât de multumita de mine si încep sa ma mândresc. . atât de discret încât ma catapultez în Marele Nimic cu o viteza uimitoare. Si, în mândria mea, ma simt un mare nimic. . de 1, 59 m. Destul de mare. . Vine primavara. Se schimba vremea. Încep sa înmugureasca merii din

jurul casei. Iar în mine înmugureste Marele Nimic. . Poate ar trebui sa renunt la starea de vegetare profunda specifica unui mar care înmugureste si. . sa redevin om :) Oamenii nu mai înmuguresc. Oamenii mor si învie. . iar eu vreau sa gasesc adevarata Viata. Demult, Isus a spus ca El este Viata. Ma duc sa îl caut.

Mărțisor

Anca Profiri, clasa a 12-a B

Îți trimit un martisor de primavara, de înviere, vitalitate si bucurie. Se iau doua fire de viata si se rasucesc unul peste celalalt. Unul este initial pamântiu. . asa cum este un pumn de pamânt îndelung framântat. Daca faci tacere în tine si îți inchizi ochii, deschizându-i spre inima ta, vei vedea ca în acest fir de viata palpita mândrie, egoism, rachiuna, gelozie, invidie, pofta. . si vei vedea un chip întiparit în fiecare fibra din fir. Unii spun ca este o oglinda. . eu ma vad pe mine, tu s-ar putea sa te vezi pe tine. . daca vezi pe altcineva, înseamna ca nu ti-ai deschis



exalta în
sfintenie si
înfasurate în
cândva pe o
leaga de alta
aceste se
interioara în
aude. Încet,
Apa vie care
putere
ceea ce ESTE.
fire si se

sublima armonie. Pe masura ce firul rosu atinge si cuprinde firul pamântiu, acesta din urma tresare si, însetat, bea Apa vie dintre fibrele rosii. Asa ca fibrele rosii patrund tot mai adânc în cele pamântii, albindu-le, sfintindu-le. Si mereu si mereu. . pe masura ce beau din Apa vie, chipul lui Hristos se vede tot mai lamurit în chipul meu. . si seman tot mai mult cu El.
Îți doresc. . sa fii un martisor!

ochii unde trebuia. Al
doilea fir este rosu
(de sânge) iar în
fiecare fibra
straluceste
Chipul lui
Hristos.
Întreaga-I fiinta
dragoste,
frumusetate sublima,
doua brate ce s-au întins
cruce. Fiecare fibra se
prin har, iar legaturile
formeaza întro tacere
care doar Logosul se
suav, ca un susur de
trezeste la viata, prin
dumnezeiasca, tot
Se iau aceste doua

încolacesc în cea mai

Există un confort în rutină? Sau la școală

Emil Pânzaru, clasa a 9-a A

Măturând scoarța terestră de frunze, picioarele ne poartă în fiecare an înapoi la școală, mai luminați (de mult n-a mai fost întreruptă lumina în cartier...) mai înalți și mai enervați (se mai termină? !...).

An de an ciclul școală-acasă-școală, aceleași hobby-uri și tabieturi zilnice. Fiecare an aduce certitudini, dar și schimbări: oamenii sunt alții, și totuși aceiași, cu cât înveți mai mult, realizezi cât de puțin știi.



Timpul se usucă și se oprește ca varul proaspăt vopsit pe pereți în timpul unui examen (apropo... nu cumva abia a început anul școlar? Și de ce avem deja teze săptămâna viitoare?).

În fața uraganului Schimbare, când secundele, minutele, anii, viața se scurg permanent în clepsidră, rutinele sfidează, oferă certitudini (Nu mergi la școală=chiul! Această practică a existat și în „vremurile apuse” cât și azi..... Unele lucruri refuză să se schimbe!)

Neuronul galactic

Călătorii interstelare – fragment de roman

Tudor Măgureanu, clasa a 9-a B

Stimați Supraveghetori,

Vă informez că mai este puțin până intrăm pe orbita planetei Artemis II. Frânarea decurge conform programului, însă s-au înregistrat defecțiuni minore la unul dintre reactoarele scuturilor magnetice. Vă spun acestea deoarece ati putea resimți unele unde de șoc din cauza meteoriților.

De asemenea, tocmai am primit ultimul raport cu privire la planetă. Vi-l prezint și dumneavoastră în vederea pregătirii primului val:

Date aflate până acum despre Artemis II:

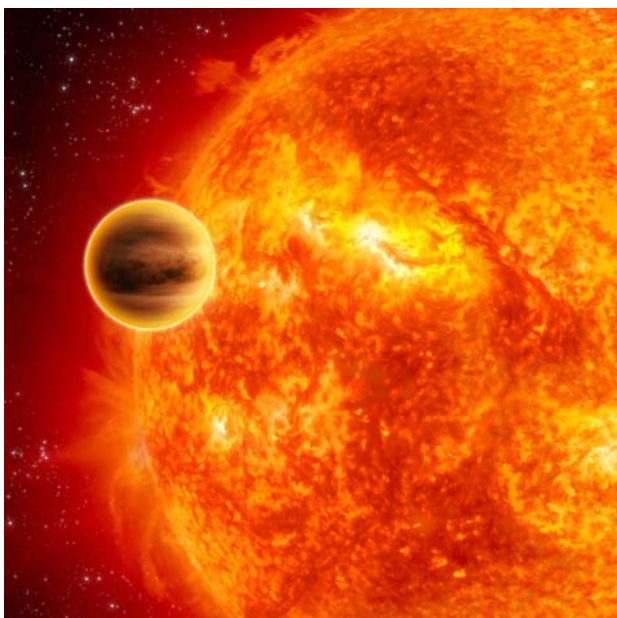
- **climă:** glaciară; întreaga suprafață a planetei, cu excepția ecuatorului, este complet acoperită de zăpadă și gheață provenite în principal din apă, temperaturile variind în jur de zero în zona tropicală și cu minim -81 de grade la poli; furtuni puternice de zăpadă frecvente în ambele emisfere.

- **geologie:** relief predominant muntos, cu unele câmpii; au fost detectate cutremure, fapt ce confirmă teoria că miezul planetei este activ.

- **atmosfera:** mediu-densă; potrivită pentru terraformare; principalele elemente componente (în ordine descrescătoare): azot (50%), oxigen (27%), argon (20%), alte gaze (3%); aparent, dioxidul de carbon lipsește.

- **semne de viață:** nici unul.

Căpitanul Kirt Kerr



Andri intră în camera sa. Era seară. Realiză asta după cerul care se vedea dincolo de fereastra din spatele camerei, care, de fapt, nu era o fereastră. Era un monitor cu plasmă care transmitea imagini dinafara navei. În timpul zilei însă, pe monitor apărea soarele de pe Pureea, luminând întreaga cameră. Chiar și obosit cum era, băiatul se lăsă fermecat de priveliște.

Dar se desprinse repede. Tocmai venise de la Cursul de Pilotare a unui Mech. Își simțea corpul slăbit și greoi. Astăzi a trebuit să repare un Mech avariât. Orice pilot trebuia să știe trei lucruri cu

privire la un Mech – cum să-l manevreze, cum să-l folosească și cum să-l repare. Nu erau niște invenții noi, însă un Mech era o mașinărie foarte complexă, a cărei structură un pilot trebuia să o știe, pentru a detecta cu ușurință orice defecțiune. Băiatul păși încetșor spre patul său și se trânti pe el. Nu-și închipuise cât efort fizic înseamnă reparațiile unui Mech.

Majoritatea celor de pe navă nu știau ce este un Mech. Un Mech este un tip de vehicul, în general construit după forma unor viețuitoare: poate avea cel mult opt picioare asemenea unui păianjen pământean, sau poate să nu aibă nici unul, asemeni unui vierme, poate arăta ca o insectă de dimensiuni exagerate, sau poate fi așa de mic, încât să stea pe un om asemenea unui costum cu trei mărimi mai mare. O tip de mașinărie foarte scumpă, foarte complexă, încredințată numai piloților foarte talentați. Nu oricui i se dădea șansa să dirijeze o asemenea „creație”.

Andri se smunci brusc pentru a ieși din starea de ațipeală în care alunecase. A avut o zi grea, dar nu era încă momentul să doarmă – era abia șapte după-amiaza! Se ridică în șezut pe marginea patului și se uită în jur. Camera îi părea străină prin ceața care îi învelise ochii, chiar dacă avea camera aceea de mai bine de doi ani. Pereții metalici albaștrui, biroul din dreptul patului și toate lucrurile împrăștiate pe el, șifonierul din colț, rafturile cu cărți... Erau șterse parcă, abia reale, străine. Predominanța albastrului alături de nuanța de alb îi dădeau



iluzia răcorii unei dimineți de vară Pureeană... Pleoapele îi erau grele... Aproape le închise...

Artemis II... O planetă de gheață... Destinația sa... aproape că reușea să vadă cu ochii minții o minge perfect sferică, peste care se suflase neglijent vopsea albă, cu unele nuanțe înspre gri și altele înspre albastru.

De fapt, nu vedea imaginea planetei Artemis II... ci vedea opusul imaginii planetei Pureea – planeta sa natală. Aproape că vedea și un punct roșiatic care se apropia de minge imaginară – Cuceritorul de lumi pe care se afla. Comparativ cu dimensiunile unei planete, nava de zece kilometri lungime era infimă. Dar poți oare să compari un grăunte de nisip cu un bolovan? Dar, oare, poți să compari Cuceritorul Pureean cu un grăunte de nisip? Dacă da, atunci modulele navei și compartimentele lor ce omologi ar avea la grăunte? Modulul de transport în care locuiau cel puțin 20000 de oameni? Modulul de terraformare care ocupa o treime din nava? Dar modulul de deplasare – cât cel mai mare aeroport planetar și spațial de pe Pureea? Nu, în nici un caz. Băiatul nu mai găsea nimic cu care să asemene nava pe care se afla. Foarte puțini oameni înafară de cei care au urcat la bord au văzut-o în realitate, și asta pentru că nava a fost asamblată de către roboți-constructori înafara orbitei Pureei.

Pureea... locul unde băiatul a trăit cele mai fericite momente, dar și locul unde lumea i s-a năruit în fața ochilor. Andri își amintea de ea cu tristețe, dar și cu o oarecare nostalgie. Ducea dorul deșertului nesfârșit care-i călăuzise primii pași... A soarelui gălbui nelipsit în timpul zilei... A cerului înstelat și întunecat în timpul nopții... A munților roși de vânturi și arși de căldură în a căror poale a intrat ca un copil, dar pe-a căror vârfuri a mers ca un matur...

Excelsior - 2008

Pureea era recent colonizată – nici 60 de ani nu trecuseră de la „Cucerire”. O colonie tânără, însă una neobișnuit de prosperă. Nici nu se mai putea spune că era o colonie - este provincie cel puțin. Această creștere neobișnuită se datora poziției favorabile între două centuri de asteroizi bogați în minerale și metale de toate felurile, și niște lumi exotice proaspăt „Cucerite”. Investițiile au curs în râuri pe această planetă, astfel că, în scurt timp, capitala planetei a ajuns la un nivel economic și tehnologic aproape egal cu cel al orașelor de pe Primele Colonii.

Dar Andri se întristă. Pe această planetă al cărei sol deșertic ascundea



atâta potențial ar fi putut deveni Andri guvernator. Bunicul lui, Syrus Radiance, a fost primul conducător ales al coloniei, pe vremea când capitala avea abia populația unui sat. Aproape 20 de ani a ținut colonia în echilibru, iar când în sfârșit

orașul a început să prospere lăcomia unei singure persoane i-a distrus viitorul lui Andri. Unul din oamenii de încredere ai bunicului său a acceptat să aranjeze coborârea pe planetă a transportoarelor Barronilor. În acea dimineață atât de violentă, când Syrus a ieșit pe balconul vilei sale, șocat de zumzetele puternice și urletele de afară, trădătorul a venit cu un laser de infanterie în mâini și s-a oprit la ușa balconului. Ce urmă, era greu de contestat. Și totuși, unele zvonuri spuneau că Syrus ar fi reușit cumva să-i ia arma trădătorului și să omoare toate trupele ce îi invadaseră casa. Alte zvonuri ziceau că trădătorului i-ar fi fost milă de guvernator, și că l-ar fi lăsat să fugă. Cert este însă că nimeni nu a mai auzit de el. Tatăl băiatului, Danial, atunci foarte tânăr, a scăpat ca prin urechile acului – fiind genul de copil care nu putea sta cuminte cinci minute, Danial cunoștea toate scurtăturile și căile secrete de acces dinspre și înspre vilă. Pe una din ele a fugit până a intrat în deșert. Astfel a călătorit mulți ani prin pustie, făcând unele opriri prin puținele sate pe care le întâlnea. Într-un final, Danial se stabili într-un astfel de sat, unde a cunoscut-o pe mama lui Andri. Acolo s-a născut și a copilărit băiatul. A fost cea mai fericită perioadă a vieții lui. Numai amintirea ei îi aduse un zâmbet pe buze. Dar acesta dispăru rapid.

Ghinion oare? Sau tatăl său a fost urmărit? Băiatul nu reușise niciodată să se decidă. Era o seară uscată și calmă de toamnă. Cerul înstelat se întindea lejer deasupra, solul nisipos foșnea ușor dedesubt. Tânărul nu-și amintea decât în ceață ceea ce se întâmplase, dar își amintea! Nu ieșise încă din fericita perioadă a copilăriei. Toate i se păreau enigme care așteptau ca el să le descopere. La fel și

micuța șopârlă care tot fugea de fiecare dată când încerca s-o atingă. O fugărea prin fața colibei în care stătea. Focul la care gătea mama sa pârlăia și pocnea. Până la urmă, micuța șopârlă se refugie săpându-și grăbită o groapă la rădăcina unui tufiș gros. Micuțul Andri se chinuie să o scoată, însă nu-i încăpea mâna în gaură.

Dar, deodată, o bubuitură mare și un val de praf dinspre centrul satului îl speriaseră. O văzu pe mama sa uitându-se împietrită la flacăra enormă ce izbucnise din centrul satului. Auzi țipete și urlete mai întâi din centru, apoi și din periferie, apoi de peste tot. Tatăl său ieși speriat din colibă. Nu avea să uite niciodată expresia de pe fața acestuia. Nu reuși să o descifreze atunci, dar acum știa că era o mască împietrită de șoc, teamă, ură și deznădejde. Mama sa era în continuare împietrită. Zumzete din ce în ce mai dese începuseră să acopere strigătele sătenilor. Ulița ce trecea prin fața casei a început să se umple de săteni care fugeau. Toată această imagine îl înspăimântă pe micuțul Andri. Nu înțelegea ce se întâmpla. Începuse să plângă. Dar tatăl său se dezmetici repede din șoc, îl apucă cu o mână pe băiat, cu cealaltă pe mamă și fugi înspre mulțime. Dacă nu l-ar fi ținut așa de bine, Andri ar fi fost călcat și strivit de mulțimea nebună ce îi înconjura. Mai aveau puțin până la ieșirea din sat. Micuțul abia mai vedea prin lacrimile de teamă ce îi filtrau vederea. Aproape că ieșiseră, dar o străfulgerare roșie opri mulțimea. Întreg șuvoiul de oameni și praf împietri. El și tatăl său se aruncară la pământ, însă mama lui nu mai avu ocazia. O furtună de luminițe roșii s-au împrăștiat prin mulțime. Mulți au căzut inerti la pământ. Oameni pe Andri începuse să-i cunoască și să țină la ei. În scurt timp luminițele au încetat să mai străbată văzduhul, lăsând semi-întunericul să înghită macabru peisaj. Micuțul, șocat de ceea ce văzuse, tăcuse înmărmurit pe tot parcursul întâmplării. Mai auzi niște pași și câteva voci îndepărtându-se după care tatăl său se ridică și o căută din priviri pe mama lui. Aceasta era căzută la nici doi pași de cei doi, dar nu au văzut-o din cauza întunericului. Tatăl său a strigat-o, dar văzând că nu-i răspunde a căzut în genunchi, îndurerat. A strigat, dar nimeni nu i-a răspuns. Strigătele altora și vuietul incendiului ce învaluia satul erau mult mai puternice decât vocea tatălui său. Într-un final, acesta s-a ridicat, l-a luat în brațe pe Andri cu mișcări hotărâte, dar tensionate și a pornit la fugă în afara satului, culegând provizii de unde prindeau. În acea seară în care au părăsit pentru totdeauna satul, fiul și-a văzut tatăl plângând... [...]



Elevii noștri... "pe drumuri"

IA-ȘI... o parte din Inima mea.

Tudor Măgureanu, clasa a 9-a B



De curând am asistat la un anume eveniment la Sala Sporturilor, o demonstrație de *capoera*. Pentru cei care nu știu despre ce vorbesc, *capoera* este un sport, un fel de dans, și un fel de stil de auto-apărare. În caz de nelămuriri, consultați Google-ul. Demonstrația a fost, într-adevăr, foarte interesantă, însă nu atât sportul m-a impresionat, cât faptul că atâtea s-au schimbat

în Iași în ultimul timp. În ultimii doi ani, parcă, Iașul a devenit de nerecunoscut. Nu știu dacă să cred că asta-i un lucru bun sau un lucru rău. Obiectivitatea tinde spre a considera schimbările un lucru bun – crește orașul, prosperă, prin urmare am și eu un viitor mai prosper. Subiectivitatea însă îmi amintește de orașul în care am copilărit, de magia vârstei la care totul este un miracol neînțeles – de tonetele ieftine de la care cumpăram tot felul de jucării, de străzile neîngrijite pe marginea cărora mergeam urmărind fiecare crăpătură căutând, parcă, numeroase comori, de blocurile înalte spre care priveam cu uimire, admirație și mândrie că aparțin unui oraș cu asemenea clădiri. Această mândrie încă n-a dispărut din inima mea, și aș zice că tocmai aceste schimbări sunt combustibilii ei. Iașul se aliază în același rând cu sclipitoarele orașe europene, chiar dacă el însuși ... nu este așa sclipitor. N-aș fi român dacă nu m-ar bate gândul să caut vinovați și să arăt cu degetul, dar prefer să păstrez rezultatele acestei atitudini pentru mine. Schimbările sunt multe. . . și bune. Iașul prinde culoarea noului.

Barcelona, pas cu pas ... pe Las Ramblas

Emil Pânzaru, clasa a 9-a A

Ola Catalunya! O țară în interiorul unei țări! Regiune autonomă a Spaniei (de observat că dovada mesajele în dublu exemplar ce te izbesc de la sosirea în aeroport, unul în spaniolă oficială, celălalt în catalană), salaul unor spanioli, sinceri, primitivi și mandri. Iar de nimic altceva nu sunt mai mandri catalanii decât de Barcelona: un oraș viu, un pastel de vechi și nou, capitala vizigotilor, portul de plecare a lui Columb, salaul modernismului, sub spectrul lui Gaudi, locul olimpiadei spaniole și al celui mai mare "templu" al fotbalului european: stadionul Nou Camp.

Dacă ajungi în Barcelona, ai senzația că ai descoperit a doua ta casă: ești îmbiat să trăiești viața alături de "bastinași", făcând ce le place lor cel mai mult: să înceapă siesta cu aperitivul. Viața e relaxată, asemeni brizei mării, care-ți șoptește: "Nu te grăbi; sezi acasă în miezul zilei timp de două ore, sorbind o

Excelsior - 2008

bautura rece luminata de un soare infernal; asteapta sa se racoreasca afara". Vine felul intai: mancarea buna. Mercato de Boqueria ingenuncheaza in fata ta, cea mai mare piata de alimente din Barcelona, unde poti cumpara orice (de la o legatura de patrunjel, pana la sushi, calamari, carne de orice soi, fructe de toate felurile). Odata adunate ingredientele, poti sa servesti paella (pentru orice non-spaniol, este o mancare facuta 80% din orez preparat in mod special, secretul bucatarilor, iar restul, animale marine si carne de pui), mancarea nationala spaniola.

Deja sunteti indestulati? Tocmai bine.....pentru ca felul principal, ocupatia, se poate spune chiar obsesia numarul 1 a barcelonezilor este plimbarea - "ramblas". Exista chiar si o mega-strada ce a dat nastere acestui verb "Las Ramblas" ce injumatateste Barcelona, din inima pana la periferia orasului. O mare de turisti "pelegrineaza" pe Las Ramblas, facand



dovada ca metropola este una cosmopolita (sau Babilon Reloaded). Mersul pe jos este cea mai buna modalitate de a vedea atractiile turisitice: catedrala Sagrada Familia, visul inca incatusat de schele al lui Gaudi, un inovator al vremii sale si un promotor al stilului modernist, al noilor vremi si Montjuic, o oaza de natura in jungla betonului, un deal dominat de palmieri, liniste si de Fundatia Juan Miro, muzeul dedicat marelui pictor de catre orasul sau natal.

Nu cred ca ar mai trebui sa va dezvalui restul meniului.....n-as vrea sa va stric pofta de curiozitate. E bine sa vedeti si cu proprii vostri ochi si sa gustati voi insiva seva vietii Barcelonei, daca scrierea mea nu vi s-a parut destul de apetisanta!

Excelsior - 2008

Inainte de bacalaureat

Petriu Anastasia, clasa a 12-a A

Cu orice as incepe, cu orice gand, orice idee, orice parte de vorbire tiparita... nimic nu ar fi de ajuns. Nimic nu e de ajuns, nici sa vii, nici sa stai, sa pleci macar pentru ca esti pe ultima suta de metri. Esti pe ultima suta de metri si toate urechile sunt ciulite asupra ta, toate privirile atintite, toate rugaciunile, toata speranta. Toata speranta o luam sa ne jucam cu ea, o mototolim, o aruncam pe sus, pe jos, o lipim de-un perete. . . profitam. Profitam cu buna stiinta pentru ca este ultima gura de aer, ultimul racnet, ultimele clipe fericite intoarse spre noi. Ciudat, s-a intors, acum eu sunt privit. . . Cum sa vorbesc cand ea m-a strivit?



Cuprins

SCOALA E IN INIMA MEA	1
GÂNDURI DESPRE COLEGIUL „RICHARD WURMBRAND”	1
<i>Simona Nistor, absolventa , promotia 2004</i>	1
LICEUL	2
<i>Roxana Cazacu, absolventa , promotia 2004</i>	2
ALTE TARI, ALTE SCOLI.....	3
POVESTEA MEA	3
<i>Mariana Smolenski, clasa a 9-a A</i>	3
SCOALA IN MAREA BRITANIE.....	4
<i>Mitrofan Marius, clasa a 11-a A</i>	4
FAMILIA ... DIN SCOALA , FAMILIA DE ACASA.....	5
ANI DE LICEU.....	5
<i>Loredana Teodor, clasa a 11-a A</i>	5
FAMILIA- PARADIGMA TRADITIONALA SAU MODERNA?.....	6
<i>Delia Arustei, clasa a 12-a B</i>	6
NEURONUL MELANCOLIC	7
ALTA MATEMATICA.....	7
<i>Anca Profiri, clasa a 12-a B</i>	7
DA-MI HAR. . !	8
<i>Anca Profiri, clasa a 12-a B</i>	8
MITUL ANDROGINULUI.....	8
<i>Anca Profiri, clasa a 12-a B</i>	8
DRAGOSTEA E O VALIZA.....	9
<i>Anca Profiri, clasa a 12-a B</i>	9
TACI CAND VORBESTI SI VORBESTE CAND TACI!.....	10
<i>Anca Profiri, clasa a 12-a B</i>	10
MARELE NIMIC.....	10
<i>Anca Profiri, clasa a 12-a B</i>	10
MARTISOR.....	11
<i>Anca Profiri, clasa a 12-a B</i>	11
EXISTĂ UN CONFORT ÎN RUNTINĂ? SAU IAR ȘCOALĂ.....	12
<i>Emil Panzaru, clasa a 9-a A</i>	12
NEURONUL GALACTIC.....	13
CALATORII INTERSTELARE – FRAGMENT DE ROMAN.....	13
<i>Tudor Magureanu, clasa a 9-a B</i>	13
ELEVII NOSTRI.. “PE DRUMURI”	17
IA-ȘI.. O PARTE DIN ÎNIMA MEA	17
<i>Tudor Magureanu, clasa a 9-a B</i>	17
BARCELONA, PAS CU PAS ... PE LAS RAMBLAS	17
<i>Emil Panzaru, clasa a 9-a A</i>	17
ÎNAINTE DE BACALAUREAT	19
<i>Petriu Anastasia, clasa a 12-a A</i>	19



Redacția

- Coordonator - prof. Brândușa Chelariu
- Elevi :
 - Simona Nistor, Roxana Cazacu, Mariana Smolenski, Mitrofan Marius, Loredana Teodor, Delia Aruștei, Anca Profiri, Emil Pânzaru, Tudor Măgureanu, Petriu Anastasia
- Tehnoredactor – prof. Mihai Chelariu